

Zöldy Pál

Vízreszállás

Jelenczki Istvánnak

A vonat végtelen síkságon robogott. A táj sajátosan egynemű volt. Az alkalmyszerűen fölbukkanó tanyák fehér falai sem jelentettek változatosságot. Nem hordoztak olyan jelentést, mely megkülönböztette volna őket a talajtól, inkább csak sajátos, tétova kísérleteknek tűntek s nyomtalanul símultak vissza a rétek, szántóföldek anyagába. Miként a varjak is, ha föllibbennek néha, akárha tanácstalan göröngyök kelnének szárnyra, melyek pár lomha csapás után visszahullanak s elenyésznek a sötét barázdák között.

Jakob Stein lehúnyta szemét. Az út végülis csak arra való, hogy összekössön két pontot a térben – törődött bele s hátradőlve átadta magát gondolatainak. Az utak egész hálózatát látta maga előtt. Karlsbad – Isztambul, Prága – Fiume, Amszterdam... Hatalmas méretű pókháló, melynek minden szálán végig kell mennie, hogy megszökhessen. A szövevény középpontját kereste. Itt, – állapította meg csalhatatlan érzékkel. Itt, ahol vagyok, hiszen a háló legfontosabb pontja maga a pók. El is ment a kedve, hogy tovább boncolgassa a képet, hisz rá nézve a hasonlat már nem is volt olyan hízelgő. Inkább a háló függesztési pontjaihoz tért vissza s elégedetten szemlélte művét. Végülis, úgy tűnik, végre sikerült a Gyarmatárú Szállító Társaság ügyét megnyugtató módon kimozdítani a holtpontról. Barátja nagy nehezen, de kötélnek állt, s hajlandó pénzt fektetni a vállalkozásba s az sem közömbös, hogy máris fontos kapcsolatokra tett szert ebben az útvesztőben. Hiszen Stein jól tudta, hogy pusztán déligyümölcsöt szállítani, nagyon sovány hasznot ígér, viszont, ha az ember nem finnyás, szinte határtalanok a lehetőségei.

Nem mi leszük az elsők, akik feketéket szállítanak s különben is, mi csak szállítunk. Ha mi nem csináljuk, akkor megcsinálja más – nyugtatta meg magát s lábát kinyújtva elszenderedett.

A kalaúz udvarias hangja riasztotta fel. A szerelvény csak reggel indul tovább. Stein sebtében rendbehozta magát s leszállt. Átsétált az állomás épületén és elindult a park kavicsos szőrt kanyargó útján.

Határozott célja, azon kívül, hogy megszáll valahol, nem volt, de Stein néha szívesen ringatódzott a pillanat felszínén, szeretett behúnyt szemmel feküdni a vizen s hagyni, hogy történjenek a dolgok, a maguk törvénye szerint. Ilyenkor csak figyelt s az észlelt törvényszerűségeket később általában sikerrel alkalmazta is. Minden pillanatnak, helyzetnek van saját gravitációs pontja s e köré a pont köré szerveződik az egész – tartotta Stein. Ha nem látjuk ezt a pontot, várjunk türelmesen s engedjünk az egyre erőteljesebben jelentkező vonásnak mely elvezet ehhez a középponthoz. Most, hogy legfontosabb tennivalóit illetően nem voltak kétségei, meg is engedhette magának, hogy ajándék idejét a körülötte történő dolgok pusztá megfigyelésének szentelje.

Hirtelen fölfelé pillantott. A fák levelcín esőcseppek csattogtak, az ágak pedig hajladozni kezdtek a föltámadó szélben. Némileg meggyorsítva lépteit, hamarosan el is érte az elhanyagolt, panzió-szerű épületet. Benyitotta a súlyos, poros kaput. Egy homályos előcsarnokban állt. Hiába fülelt, semmi nesz, semmi mozgás. Még jóformán körülnézni sem volt ideje, mikor a kapu nagyot dörrenve csapódott be mögötte.

– Van itt valaki?! – kiáltott, hogy félelmét legyőzze.

– Jóestét, uram. Parancsol?

Stein összerezsent, önkéntelenül oldalt lépett.

– Maga kicsoda?

– Parancsol, uram? – kérdezte a fekete pincérkabátos ember udvariasan.

– Igen, igen... tulajdonképpen meginnék valamit.

– Parancsoljon, uram, itt a lépcsőn tessék.

Stein határozott léptekkel fölsietett. Igazából menekült a portás elől s feledni kívánta az iménti kellemetlen élményt. Az étteremben azonban ismét bizonytalanság fogta el; az teljesen üres volt.

Hosszú idő után most érezte ismét, hogy milyen könyörtelen kihívás, ha tagolatlan térbe lép az ember: mert ott ő maga az osztás.

A legtávolabbi sarkot választotta, háttal a falnak leült. Szemügyre vette a termet s lassan megnyugodott. Biztonságban érezte magát, jól választott. A tér egészét nem törte meg jelenlétével, sikerült kívülmáradnia.

Karján fehér kendővel lépett a terembe a pincér, akiben azonnal felismerte az iménti portást. Idegenkedését legyűrve kávért rendelt, gyomorerősítő likőrt. Közömbösen nézelődött de nyugtalansága visszatért, hiszen be kellett ismernie, hogy lépéshátrányba került. Egy újságba temetkezett. Időnként az ablak felé kémlelt, ám odakinn besötétedett s az ablaküveget meg-megújuló erővel csapkodta az eső. Semmi kedve nem volt elindulni ebben az időben, viszont kényelmetlenül érezte magát egyedül. Elfogyott a türelme, így a támadás mellett döntött: intett az ajtóban ácsorgó pincérnek.

– Parancsol, uram?

– Mondja, itt mindig ilyen kihalt? – kérdezte ellenségesen.

– Hogy érti, uram?

– Hát, úgy, hogy ide nem jár senki?

– Dehogynem.

– Vannak szállóvendégek is?

– Parancsára, vannak.

– Hol?! – mutatott körül ingerülten Stein.

– Elnézést, uram, nem tudom – a pincér önkéntelenül széttárt kezei egyértelműen utaltak a kérdés fölösleges és értelmetlen voltára. – De hát még nincsen vacsoraidő. Megyek is, hisz van még tennivalóm.

Nahát, száználmas kis helyre csöppentem, gondolta Stein kezével idegesen rendezgetve az asztalkendő rojait. Sehöl senki. Hát itt nem marad tovább egy percig sem. Határozottan föllállt, szólította a pincért. Biztosan a portánál ácsorog, majd ott fizetek – indult kifelé.

Lesietett a lépcsőn, végighaladt a homályos folyosón. Lakattal zárt ajtó állta útját, fölötte csupasz villanykörte az egyetlen fényforrás. Áporodott zöldségzag. Na persze, nyilván a raktár – fintorodott el Stein, s visszafelé indult a derengő folyosón. Bár a fordulókra nem emlékezett.

magabiztosan lépdelt, kezével tapogatva a csempézett falat. Egyre lassabban haladt, megállt. Megint hallotta a surranó neszeket, hátán borzongás futott végig. A falhoz dörzsölte a kezére ragadt pókhálót. – A fenébe is! – hangja remegett.

– Maga itt van?! – szólalt meg a pinér hangja egészen közelről. Ott állt, keze a villanykapcsolón. Stein a hirtelen fényben szeme elé kapta kezét.

– Hol vagyok?!...

– Erre jöjjön – szólt a pincér, s a kagylókkal telerakott kosarat karjára véve előre indult. – Már várja odafönn magát az ügyvéd úr.

– Kicsoda vár engem? – szaporázta lépteit meghökkenve Stein.

– Az ügyvéd úr. Nagyon érdekes ember, majd meglátja.

– Dehát engem? – értetlenkedett Stein.

– Magát, magát. Menjen csak bátran, én már szóltam neki, hogy itt van. Majd jövök én is...

Mire Stein észbekapott, már szinte be is lépett a lengőajtón. Megdermedt. Az egyik asztalnál egy idősödő férfi vacsorázott, hatalmasan megrakott tálakról szedegetve. Felöltöje kigombolva, gallérjába szalvéta gyűrve. Fölpillantott és Steinre nézett, aki ekkor már húzódott volna vissza az ajtóból de elkésett.

– Jöjjön, csak jöjjön! – mutatott széles mozdulattal az ügyvéd s helytel kínálta. Stein zavartan leporolta kabátját s tehetetlenül közelebb lépett.

– Foglaljon helyet, már vártam magát... Tudja jobban esik egy pohárka ital társaságban.

– Stein vagyok. Jakob Stein... – ült le révetegen.

– Na igen. Ha szabad ajánlanom valamit az italhoz: alma sajtjal. Kitűnő. Tudja, ide ez illik. Nekem ugyan kellethetik magukat itt déligyümölcsök, hiába, nem ide valók! Ahol beérik a gyümölcs ott kell fogyasztani is. Ebből következik, hogy mindenütt azt kell fogyasztani, ami ott honos...

– Igen – próbált válaszolni Stein –, a szállításnál sok sérülés történik... Nem beszélve arról, hogy jóval az érés előtt le kell már szedni...

– Látom, járatos a dologban, de nem csupán erre gondolok – dőlt hátra az ügyvéd, s nagyot harapott hersentve az almából. Módszeresen rágott, majd néhány szelet sajtot dugott a szájába. Stein megrázkódott.

– Mert tudja mi az érdekes? – folytatta a másik, ráérősen gusztálgatva a kezében tartott gyümölcsöt. – A hőmérséklet! – hangzott a kinyitkozgatás. – A hőmérséklet – ismételte meg nyomatékosan, de a kifejtésre Steinnek vármia kellett, mivel a megfelelőnek ítélt helyen a fogak szinte recsesenve hasítottak az almába. Stein várakozott.

– Merthogy más hőmérséklet van ott ahol a banán érke és más ott, ahol mondjuk ez az alma. Úgy-e? Itt hűvös van, például, nem csupán a banán éréséhez, hanem a banán fogyasztásához is. Nem jön ki az íze, a zamata. Nincsen például illata... Csak valami banán-szerű, valami utánérzés. Érti ugye?

– Hogyne, érdekes...

– Nohát, lényeg szerintem, hogy mindent ott kell learatni és fogyasztani is, ahol terem. Ez az én elvem, erre igyunk! A jó termésre!

– S mivel foglalkozik Ön? – kérdezte váratlanul Stein, de a másik nem zökkent ki, hatalmasan, öblösen felkacagott.

– Pihenek! Élvezem munkám gyümölcsét, mondhatni: csűrőmbé gyűjtöttem a gabonát! No, de, ha érdekl elmondom, tanulhat belőle, mert látom ám én, kivel ülök egy asztalnál.

Stein kétségbeesve pillantott körül a pincéért keresve. Mit mesélhetett az órála? Mit tudhatnak ezek? Percekbe telt mire összeszedte magát s oda tudott figyelni az ügyvéd kedélyesen előadott történetére.

– ...először csak déligyümölcsöt, szenet, ami épp akadt, aztán beindult a dolog. A feketéknek nagyon jó áruk volt akkor. Most se rossz, de akkor igazán megérte. Jó árat adtak érte, na, csak hogy az én társam hogy hogyse, belehabarodott egy szerezcsen hercegnőbe. Megtérítette, hogy elveszi feleségül ésatöbbi. Mert ez még nem lett volna baj, hanem, hogy hirtelen megtalálta a lelkiismeretét s föl akart rúgni mindent. Pedig, hát tudja ide beszálni is nehéz, de kiszállni!... Elég az hozzá, hogy megelőztem. Képzelteti, megvettem a nőt az apjától. Kifizettem az árat s szövetségeseink lettünk... Az ő törzsükből többet nem is hoztunk senkit, hanem ők szállították nekünk az épségben maradt ellenségeiket. Azóta is harcban állnak az összes szomszédos törzsekkel, én meg adtam nekik cserébe fegyvert no meg a pálinkát...

– S a barátja?

– Ki? Vagy úgy?! Hát ő kiszállt végülis, vagy mondhatnám, hogy kiesett! De várjon, mert nem ez az érdekes, hanem az elv! – s hogy mondandója jelentőségét aláhúzza, előrehajolt. – Ugye, ott kell aratni, ahol terem a gyümölcs? Tehát felhagytam a szállítással! Miért én vállalom a kockázatot? Mert volt ám elhullás, betegség, nem beszélve a hatóságokról... Elég az hozzá, hogy ott adtam el őket más szállítóknak jópénzért, biztos talajon! Látja, most ott tartok, hogy megy az egész magától, akár feljűk se kell nézmem. No, figyeljen csak ide – vett elő felöltője zsebéből egy finom bőrből készült kis zacskót s tartalmából egy keveset az asztalra rázott.

– Gyémánt?

– Az ám! Hozomány!

– A felesége?

– Mit?

– Hogy a felesége hozománya?

– Az, az.

– És ő?

– Ugyan már. Áthoztam s otthagytam Marseilleben. Nem kaptam érte sokat, de...

– Eladta?!

– Miért, hát mit csináltam volna?

– Na de...

– Mit akar? Hát most képzelje el, itt ülne mellettem egy szerezcsen királylány... – kacagott harsogva az ügyvéd s az asztalt csapkodta nagykedvében. – Itt almát eszem, mert itt az terem! Ott meg ezt szedegetem össze, mert ez meg ott terem – söprögette vissza a zacskóba a gyémántokat. – A lényegre figyeljen barátom, a részletek ne tévesszék meg! Barátom...

Stein úgy érezte, minden súlya a lábába zuhant s üresen maradt felsőteste védtelenül himbálódzva imbolyog, mint valami bólya a mélyvizek határán. Gépiesen nyújtott kezét az elköszönő ügyvédnek s olvasatlanul gyűrte zsebébe névjegyét is.

Maga sem tudta mennyi idő telt el, míg végre fölpillantott s észrevette, hogy a másik asztaltól, ahol a férfi és a nő ült – némán őt figyelik. Zavarbajött, szégyenkezve felállt s odament. Széttárta karját.

– Bocsássanak meg – szólt –, de magam sem értem ki volt ez. Nem is ismerem, csak itt találkoztunk... – magyarázkodott. – Megengedik, hogy leüljek? Stein vagyok, Jakob Stein...

– Jóestét – nyújtott kezét a hölgy: – Tilia.

- Tessék – kínálta helytel a fiatalember is, de nem nyújtott kezét.
- Csak meginnék egy kávét... Ha nem veszik zaklatásnak.
- Ugyan – mosolyodott el a hölgy –, ha nem találja unalmasnak a társaságunkat?
- Nem, nem. Engem szerfölött érdekelnek az emberek... Ugyanis minden ember titok... Szabad kérdezni, Önök mivel foglalkoznak? – nézett Tiliára.
- Hát, nem is tudom... Mondja Kornél, ugye ez nehéz kérdés, mert hát...
- Ó, ha nem lehet, nem akarok tolakodni – visszakozott udvariasan Stein.
- Nem, nem erről van szó. Tudja én artista volnék... Egész pontosan...
- Egész pontosan fogalmazott kedvesem – szólalt meg Kornél –, volna, de nem az. Így azt is mondhatja, voltam.
- Igen. Sajnos balesetem volt, így aztán vége... – a lány erőt vett magán –, de Kornél erőt ad nekem. Megmentett engem, mert ha ő nincs, már én sem lennék!
- Borzasztó – csóválja fejét Stein. – Ön talán orvos?
- Cselédkönyves vagyok –, mosolyodott el engedékenyen Kornél. – Most utazunk első állomáshelyemre.
- Micsoda?! – hördült föl Stein, aki az első adandó alkalmat megragadta, hogy támadásba menjen át. – Ön, hölgyem, talán ápolónő akar lenni?!
- Igen – mosolyodott el ártatlanul Tilia.
- Na, de hát ez hallatlan! Meggondolta?!
- Persze. Hát hogyan is maradhatnék Kornél mellett másképp?
- Na, de ne haragudjon, maga nem tudja mit vállal! Ápolónő? Ahhoz hivatás kell! Maga eddig csupa kisportolt, izmos, egészséges emberrel volt körülvéve...
- De sajnos, nincs remény, ott kellett hagynom a társulatot.
- Miért?!
- Mert nincs remény arra, hogy olyan leszek mint...
- Miért nincs remény? Ne adja föl!
- Ismerem, az esetet – szólt közbe hűvösen Kornél. Én ismerem. Valóban nincs remény arra, hogy a vérömleny olyan gyorsan szívódjon föl, hogy...
- Na, várjanak csak! – szólt közbe felvillanyozva Stein. Van énnekem egy ismerősöm, egy híres professzor. Az egy valóságos mágus. Természetes módszerekkel: gyógyteák, fürdők...
- Nincs szükség a professzorra! – csattant föl Kornél. – A vérömleny felszívódása...
- Na, de azért ajánlom, hogy meg tudja gyorsítani a...
- Ismétlem, nincs szükség a barátjára! Köszönjük, de a lélektani károsodást ő sem...
- De, éppenséggel –, emeli fel kezét diadalmasan Stein. – Éppenséggel! Mint pszichológus éppen ezt tudja föloldani a páciensben. A megtörtént zuhanás élményét beépíti a zuhanástól való félelem helyére, s így javára fordítja a kárt. Értik? Sokkal bátrabbak azok, akiket kikezelt, s nagyobb biztonsággal mozognak odafönn! – Stein már szinte csak Tiliához intézi szavait, talán nem is hallja Kornél közbeszólását.
- Mondja, egyáltalán miért avatkozik bele?!
- Várjon, Kornél – int Tilia. – Engedje beszélni, hisz olyan jó lenne, ha mégis reménykedhetnék. – Hangja kérlelő; s látva Stein kérdő tekintetét, hozzát teszi: – Tudja, én Kornél menyasszonya vagyok, s ő félt... El fog venni feleségül...
- Igen – szólal meg rekedten a férfi. – Ez a tervünk, de ez nem tartozik egy idegenre!
- Hát én nem akarok beleavatkozni... – néz Stein Tiliára kérdőleg, valójában azonban már

tudja, hogy győzött, s lassan ernyedő izmokkal gyönyörködik áldozata haláltusájában. – Szívesen segíték, hiszen nem lehet véletlen, hogy találkoztunk –, adja meg végül mosolyogva a kegyelemdőfést.

Kornél is érzi a veszélyt, de azt is, hogy már késő: – Tília, reggel indulunk tovább. Pihennie kell!

– Meg kellene próbálnunk mégis, Kornél... – fogja le gyöngéden Tília a férfi idegesen doboló ujjait, de az az érintéstől elrántja kezét, s fölpattan az asztaltól.

– Nem hisz nekem, Tília?!

– Értsen meg, Kornél...

– Jó, én nem kényszerítem, döntsön maga!... Reggel én mindenesetre utazom. Ha egyedül is.

Stein a végkifejletet talán únta volna, ha nem ilyen kendőzetlenül mutatkoznak meg az érzelmek. Így viszont majdhogynem restelkedett, s alig tudta kivárni, hogy a férfi végre elmenjen. Ahogy kettesben maradtak, intett a pincérnek.

– Végre, hogy előkerül. Pezsgőt kérünk, s még valami: egy szobát mégiscsak kivennék éjszakára.

– Értem, uram. Csak ma éjszaka?

– Egyelőre igen, aztán majd meglátjuk - szeme sarkából Tiliára néz.

– Megoldható, uram. Akkor hozom a pezsgőt.

– Bocsásson meg – szól Tília, alighogy távozott a pincér –, de halasszuk holnapra a folytatást...

Olyan hirtelen történt minden, ugye ért engem? Fáradt vagyok. Elkiséme a szobáig?

– Mi van a lábával? – áll meg döbbenten Stein alig pár lépés után.

– A lábammal? Hát a baleset. De szépen javul. Komoly műtét volt... Látja ez is annak a helye –, s félrelibbentve fekete fűrtjeit Tília láthatóvá tette a fülcimpájától tarkója felé húzódo heget. – Nem is tudom, hogy köszönjem meg, hogy ön olyan jó –, mosolyodott el, s szinte bizalmasan Stein karjára támaszkodva tovább bicegett.

Stein uralkodott magán, s a szobájáig kísérté Tiliát. Meghajolva, kézsókkal köszönt el tőle. A nő kimunkált, erős, mégis finom kezét érintve egy pillanatra ismét fölépültek, s porba omlottak tervei, s csendesen csak annak örült, hogy a folyosó gyér világítása elrejtí vonásait. Most pedig el innen, minél előbb! Robogott lefelé a lépcsőn, majd fellökte az előcsarnokban széles mosollyal várakozó portást.

– Itt a kulcs, uram. Rendbehoztam a szobát. Parancsoljon.

– Sajnos meggondoltam magam, fizetek.

– Hogyan?! Azt nem lehet! Kérte a szobát, nem?

– Igen, de el kell mennem. Kifizetem.

– De uram, én már össze is csomagoltam, mert el kell utaznom. Mindenképpen. A saját szobámat adom át. Jövök vissza rögvest, talán már holnap este itt vagyok...

– Mit beszél?! – képed el Stein.

– El kell utaznom, s gondoltam, megkérem, maradjon itt. Csak néhány napot. Talán már holnap este... Gondoltam nem tagadja meg, hisz Ön olyan jó!...

– Hagyja ezt az ostoba beszédet! Mennem kell!

– Itt a kulcs, kérem maradjon!

– Mégis, mit képzel?!

– Beteg a feleségem – néz rá szomorúan a portás.

– Na és?!

– Anyám meghalt, nincs aki eltemesse... – nyöszörög.

- Nem érdekel! Zárja be ezt a vacakot és menjen ahová akar!
- Uram, ön nem ilyen szívtelen, ne tegye ezt velem! Évek óta nem láttam a gyermekeimet, csak küldöm nekik egyre a pénzt... Mi lenne, ha egy napra is bezárnék! Könyörüljön uram!
- Nem! – Stein a kapuhoz ugrik, de hiába rázza, az nem moccan. Az ég iszonytatóan megreccsen, s az égzengéssel egyidőben sötétbe borul az előcsamok. Mire a dörgés elhal, a pulnál a pincér meggyújtotta a gyertyát. A halvány, lobogó fényhez közelebb lép Stein.
- Hol a kulcs?
- Tessék, ez nyitja. A szobám kulcsa! – mutat a pultra a pincér. Hangja határozott. Állnak egymással szemben. Két vesztes. A pillanat lassan múlik, végül Stein nem bírja tovább, menekül. Szó nélkül sarkonfordul, sietve indul a lépcsőn fölfelé. Tilia szobája előtt áll. Türelmetlenül kopog.
- Ki az?
- Stein vagyok, engedjen be már!
- Na de... Már lefeküdtem, és... Várjon, felöltözöm...
- Nem, hagyja csak, jóéjszakát. Elnézést – motyogja Stein, s a sötétben Kornél ajtajához botorkál. Többször is kinyújtja kezét, miközben rettegve hátra-hátra pillant, de kijózanodva tovább botorkál a sötétben.
- Maga az?! Mit köszál itt barátom? – szólal meg az ügyvéd reszelős hangja az ablakmélyedésből. – Hol a szobája?
- Nincs. Nem tudom... nincs üres.
- Na igen, csak a négyes. Hát azt megértem, hogy nem vette ki, bár én babonának tartom az egészet...
- Mit?
- Hát az ilyesmit. A "négyes szoba átka"! Hahaha! Mondhatom, a kultúrált Európa...
- Mi van azzal a szobával?
- Ugyan, ostoba história. Valaki, még az első vendégek közül meghalt ott. Baleset. Megírták a lapok is. Egy huszártiszt útban a frontra... Reggel holtan találták. Elaludt a gázláng, s megfulladt.
- És?
- Mit és? Oda nem szívesen megy senki. Senki, aki fél. Végülis a halállal kell szembenézni... S hát azt nem szereti az ember... De hozzám bejöhet, ha nincs helye!
- Nem, köszönöm – hőköl hátra Stein.
- Hanem? Mihez kezd?
- Nem tudom... S olyan furcsán viselkedik a portás is. És félek - most, hogy kimondja, valóban megretten.
- Szegény ördög! Megértem. Engem is próbált rávenni már, de végülis az ember nem lehet mindenkire tekintettel?! A folyosón ne maradjon, jöjjön be hozzám!
- Stein szó nélkül fordul s lassan, tanácstalanul indul a lépcsőn lefelé. Háta mögül hallja a hangokat: – Legyen okos, Stein! Én megmenthetem magát, jöjjön! – Az ügyvéd! Egyszerre undort érez. A pókháló, mely eddig szervesen kapcsolódó szálak szövetségéből állt, most egyszerre négyzetláncsá formálódik. Merev egyenesek határolta négyzetek, értelmetlen és üres az egész. Stein súlytalanul lebeg a térben. Az ügyvéd hangját hallja csak egyre: – Ne számárkodjon Stein! Jöjjön be hozzám, eltöltjük együtt a hátrélvő időt! – Stein válaszolna, de hiába erőlködik, nincsen hangja. Nem tudja megkülönböztetni a saját szavait! Mikor már zuhan, pörög, már menthetetlen, akkor hasít végre bele a felismerés. Ekkor tudja végre kimondani: Nem! A pult előtt áll:

– Kérem a kulcsot.

A portás készséggel feláll csomagja mellől, s a pultra mutat. Stein fölemeli a kulcsot.

– Mehetünk, – szól – vezessen.

A portás kezében a gyertyával vonul elöl, csak a szoba ajtajában áll félre. Előreengedi Steint, aki rövid ideig matat a zárnál. Kinyitja az ajtót, belép, miközben a gyertya lángja a huzatban ellobban.

– Nem látok! – Stein hangja egyszerre elszánt és ingerült. – Gyűjtsen már világot! – Semmi válasz. Stein érti. – Nem látok – mormolja mégegyszer maga elé, lép egyet előre, s teljes hosszában végigzuhan a padlón.

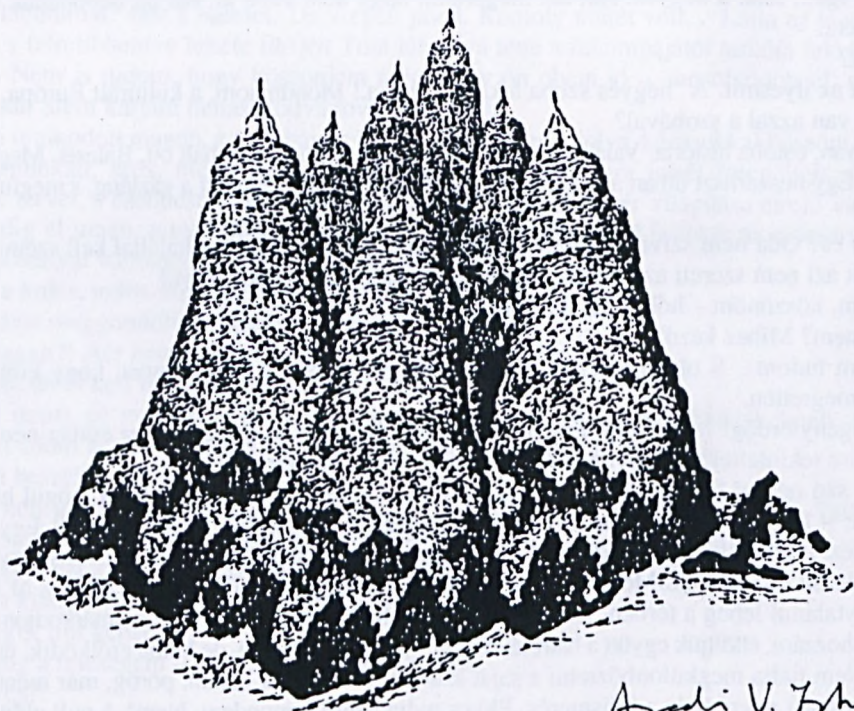
Az ablak résein fény szűrődik a szobába, csíkokat rajzol a padlóra. Stein megmoccan, kinyitja szemét. Fölugrik, az ablakhoz rohan. Beszögezték.

Stein kiáltozva halad a folyosón. Nyitott ajtókon szobákba lép. Mindenütt félhomály. Ahogy lassuló léptekkel vonul végig az épületen, úgy lesz egyre világosabb.

Kitárja a kaput s egy pillanatra megáll a nappali fényben, majd elindul nyugodt, majdnem kényelmes léptekkel a parkon át az állomás felé. Keresztül az épületen. A peron kihalt, a vágányok üresek.

Jakob Stein most a kioszkhoz lép, s vásárol egy képes levelező lapot. Mosolyogva nézi, megcsóválja fejét.

Az ég halványkék, s kellemesnél talán kicsit vakítóbban tűz a nap. De vihar utáni reggelen ebben nincs semmi szokatlan.

Aradi V. Zoltán